

46.4

Reserveret Post Danmark.

Udgivelse.

Holger Petersen.: "Gårdene i Avedøre"..

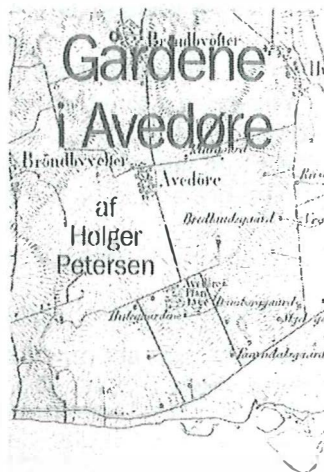
..om ejerforholdene til gårdene i Avedøre
fra midten af 1600-tallet til midten af 1900-tallet.

Citat fra Poul Sverrilds forord til bogen.:

Holger Petersens store arbejde er udsprunget af hans arbejde med slægtshistorie og omfatter ikke blot resultatet af undersøgelserne, men også en omhyggelig gennemgang af det omfattende kildemateriale, som er anvendt i arbejdet.

På den måde er hæftet ikke blot en opslagsbog til basisoplysninger, men også en guide til kildematerialet til videre undersøgelser.

Vi retter en tak til Holger Petersen for at vi har fået lov til at mangfoldiggøre hans værk, som vil inspirere til det videre arbejde med Avedøres historie.

Hvidovre Kommunes Lokalhistoriske Arkiv 2000

Bogen kan købes på Hvidovre Lokalhistoriske Arkiv.
Pris.: Kr. 40.-

Historiens Hus Hvidovre

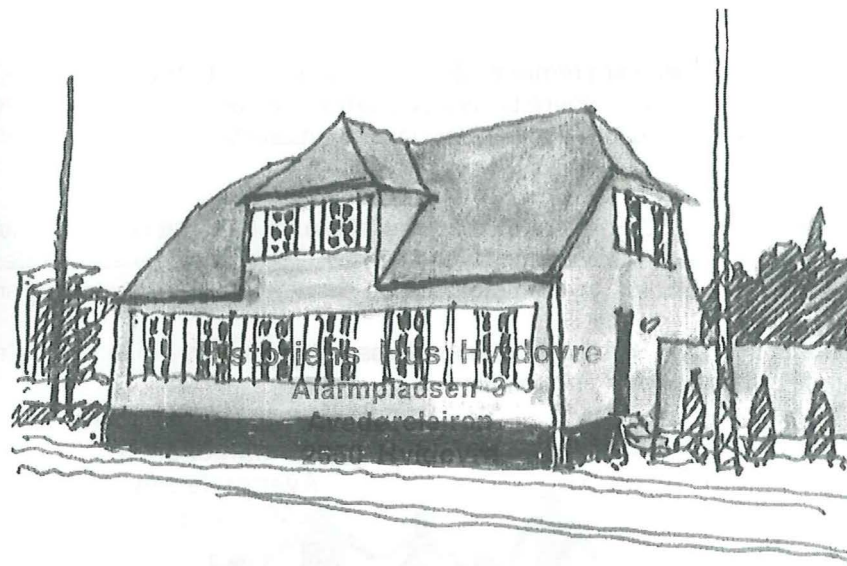
Alarmpladsen 3

Hvidovre
2650 Hvidovre

Lokalhistorie

18. ÅRGANG NR.4 DECEMBER 2000

HVIDOVRE LOKALHISTORISKE SELSKAB

Holmegården 1998 tegnet af Kirsten Andersen

Kommende Aktiviteter	sd. 2.	Siden sidst.....	sd. 3.
Om at cykle	sd. 4.	Nytår 2001.....	sd. 13.
Hvidovre 2030. (proj).....	sd. 14.	Hvidovre Kirkebog	sd. 15.
En Moder	sd. 17.	Avedøreselskabet (ref.) . .	sd. 18.
Beklagelse.....	sd. 19.	Avedøre (ny bog).....	sd. 20..

Redaktion:	Hvidovre Kommunes Lokalhistoriske Arkiv.
Per E.Hansen (ansv),	Medborgerhuset. Hvidovrevej 280.
Dan Olsen, Kirsten Andersen.	2650 Hvidovre. Tlf.: 36 39 21 81.
Medlemsblad trykt i 650 ekspl.	Tirsdg / Onsdg. kl 13-16. Torsdg kl.16-19.
Deadline no.1. d. 15 januar 2001.	
Eftertryk tilladt mod tydelig kildeangivelse.	Hvidovre Lokalhistoriske Selskab.
Post sendes til vor adresse på Rytterskolen.	Rytterskolen. Hvidovre Kirkeplads 1.
ISSN 0902-3046.	2650 Hvidovre. Tlf.: 36 47 34 44.

Kommende Aktiviteter - 2001

15.januar. Kl.19.30. Foredrag i Bibliotekscaféen.
Allan Steinmetz fra Vordingborg lokalhistoriske Forening, fortæller om Svenskekrigen og især frihedshelten Svend Gønge.

19.januar.
Teatret Vestvolden har premiere på et musikalsk spil .."Ej Blot Til Lysthus".
En fri fortælling fra Hvidovre til Hvidovre om Hvidovre. Spillet foregår i tiden hvor Hvidovre overgik fra konservativ landkommune til socialdemokratisk bykommune.

12.februar. Kl.19.30 Foredrag i Bibliotekscaféen. Vi håber at kunne afholde det, p.gr. af sygdom, aflyste foredrag d.13.nov. Poul Sverrild viser billeder fra "Historien i Gaden", nyt om projektet og om udflytning til Avedørelejren.

12.marts. Kl.19.30 Selskabets Generalforsamling afholdes i Bibliotekscaféen. Bagefter vises en lokalhistorisk film.

Historiens Hus Hvidovre

29 april. Folkefest på Avedøre Flyveplads. **Alarmpladsen 3**
Avedørelejren
2650 Hvidovre

"Kommune Atlas" er tidligere omtalt her i bladet og ventes først på året.
"Gårdene i Avedøre" er udkommet og kan købes i arkivet. Pris.: kr. 40.

"Hv.Kirkebog 1778-1799", som blev præsenteret ved en reception d. 28 nov. 2000 kan købes på arkivet Pris.: kr. 50.

Siden Sidst. v/P.E.Hansen

Der opstod forskellige tekniske problemer for arrangementet "Folkefest på Avedøre Flyveplads", Hvorfor man valgte at udsætte festen til foråret 2001.

Selskabets udflugt til Odsherred blev også aflyst, da "Safaribussen" i sidste øjeblik blev hyret af kommunalbestyrelsen, som må siges at have første ret til køretøjet.

d.18 september samledes 65 medlemmer i Bibliotekscafeen, for at høre vores formand, Dan Olsen, fortælle om bondegårde i 1920'ernes Hvidovre og Avedøre. Det er et lokalhistorisk emne, som altid vil interessere mange.

d.12 oktober. En sikker succes er et foredrag med Poul Sverrild som taler. Hvidovre Kulturråd havde arrangeret en aften i Bibliotekscafeen med Poul på stolen og emnet, "Pantefogeden og den vrede dame". Historier og billeder fra Hvidovre i 30'erne.

d.15 oktober kunne Hvidovre Idrætsforening fejre sine 75 år . Her, ved denne lejlighed indviedes på Stadion et lysfænomen. Det var fordums glansårstal bøjlet i neon. Der er plads til flere årstal, selvom det måske bliver ad åre. Det er et "Historien i Gaden" projekt og vil blive fulgt op af et lystårn, som vil kunne "ses viden om", siges det.

d.16 oktober inviterede selskabet til foredrag i Bibliotekscafeen. Dennygang var emnet "Ægypten", en sag der ikke har meget med Hvidovres fortid at gøre. Nå, men mag.art.Torben Holm-Rasmussen er ægyptolog og ved hvad han taler om. Det blev en fornøjelig affære, om dengang der var faraoer til.

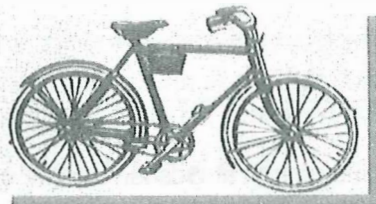
d.13 november, var det atter Poul Sverrilds tur, men sygdom forhindrede Poul i at komme. I stedet måtte 85 medlemmer tage til takke med det udmærkede afsnit 8 fra serien "Plads til os alle". En video, som i store træk er Poul Sverrilds værk. Aftenen blev reddet.

Her senest d. 28.november afholdtes en reception i Rytterskolen. Arkivet præsenterede Hvidovre Kirkebog 1778 til 1799. Det er en forsættelse af Kirkebogen, som udkom for 7år siden. Et nyttigt redskab i efterforskningen af Hvidovres fortidige slægter.

Vel vidende, at Cyklen eksisterer i bedste velgående,
har jeg dog valgt at komme med følgende Svada.

Om at Cykle.

af P.E.Hansen /nov. 1999.

Farfars Ben.

Der var engang, for ikke så forfærdeligt længe siden, at menneskene bevægede sig fortrinsvis på deres ben.

Skulle de til byen, eller bare op i den anden ende af sognet, foregik det på "Apostlenes Heste". Der var sjældent andre muligheder. Helt op i vor tid, kunne man træffe folk, som foretrak at gå, hvis de skulle nogen steder.

Min gamle farfar hørte til den slags mennesker. Han var kusk ved Københavns Kommune og selv om jobbet bestod i kørsel med hest og vogn, gik han frem og tilbage til sit arbejde. Om søndagen brugte han formiddagen til at pleje sine dyr. De skulle jo også have foder og vand, selvom det var fridag. I sommermånederne gik han den lange vej fra kolonihaven ved Flaskekroen og til Vester Fælledvej og retur på sine træsko og det selvom hans voksne sønner tilbød at betale rutebilen."Næh, det kunne ikke betale sig, at vente på den".

Det fortælles, at da han engang skulle besøge nogle slægtninge i Glostrup, kom han gående med sine drenge fra København. Den mindste af knægtene skulle bæres noget af vejen, men pyt, så blev han båret. Da de sent på aftenen, efter en lang god dag, skulle hjem igen, ville farfar Frederik gå. Da blev det for meget, selv for familien, som henviste til drengene og især den mindste. Man foreslog toget (som dog var opfundet) og det endte med at de to yngste blev sendt hjem med toget, men Farfar og den ældste gik.

Det var ikke fordi han var nogen "næringsssorg", der blev bare passet på pengene. Skulle der spenderes, var det lige meget med kroner og ører. Han brugte bare ikke unødvendige transportomkostninger, når "man havde et par gode ben at gå på".

Cyklen.

Han levede ellers i en tid hvor et nyt transportmiddel udviklede sig og snart skulle blive almindelige menneskers ejendom. Jeg tænker på Cyklen. Fra at være en kuriositet blev den et seriøst transportmiddel, først for landboerne og siden, i høj grad, for befolkningen i byerne.

Den udvidede folkets aktionsradius. Nu kunne man bo længere væk og alligevel passe sit arbejde. Når man havde cyklen til at transportere sig, gik det hurtigt, let og elegant. Tiden i trediveerne og indtil lige efter den anden verdenskrig, var vel højdepunktet for cyklens seriøse brug.

Jeg vil i det følgende fortælle om mine egne erfaringer med cyklen ...:

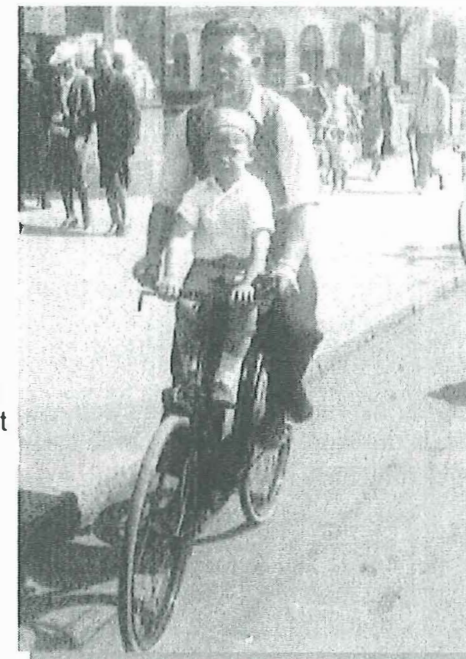
1937.

Mit første indtryk af cyklen, kan jeg ikke huske, men har det som dokumentation på foto.

Den unge familie på tur med barnet i en sidevogn til fars cykel. Sidevognen havde form som en motorbåd, sort og med påmalet dannebrogflag. Der var kaleche, så jeg kunne sidde i tørvej.

1938.

Min far havde en smart cykel med "stangbrems" og gear. Den "klikkede" under kørslen og "spandt" når man holdt frihjul. Her sad jeg foran på stangen, på min egen sadel, og holdt fast i styret. Jeg lavede "motorlyde" med munden og opfordrede min far til at køre stærkere. "Jeg vil styre" sagde jeg, "Tag hænderne væk, Far". Han lod som om han fjernede hænderne, men styrede med fingerspidserne, indtil jeg med et ordentlig snuetag, styrede en anden retning. Hele ekvipagen tumlede til jorden. Med den ene arm snuppede manden sin søn, medens han tog mødet med vejbanen, med den anden arm. Hånden kurede hen af gruset og blev blodig.

Far og søn fortsatte rejsen, han lettere kvæstet, men nu under fuld kontrol.

Han havde også en trehjulet ladcykel, den var meget anvendelig. Jeg husker engang vi kørte ind på Halmtorvet. Her var fragtmandscentralen og dermed også mange heste. Det var disse dyrs efterladenskaber vi var ude efter. Man siger, at hestepærer er god gødning for roser og vi havde mange roser i haven. Nu kørte vi rundt på Halmtorvet med undertegnede som udkig på ladet. Far morede sig tit over at fortælle om mine udbrud medens jeg begejstret pegede.: "Far, far, se, een til pruttebæ".

1942

Jeg var vel ca. 6år , da jeg blev præsenteret for min første lille cykel. Min far havde købt et brugt eksemplar og med stor omhu lakeret den i en knaldrød farve. Den var blevet stafferet og stod nu dér, med sølvbronzerede hjul og styr .

Jeg fik de første kørelektioner hjemme på vejen.: "Iold nu balancen med styret".... . rolig, rolig..... "Ja, og kør så tilbage". Far løb ved siden af og støttede efterhånden mindre og mindre. Jeg slap for kosteskafet, som stukket ned i sadelrøret, var "kørelærerens styrepind" og kendetegnet for en nybegynder på tur. Min far greb mig i nakken, når det blev nødvendigt. Klodserne på pedalerne slap jeg også for, da jeg sagtens kunne nå, med mine egne ben.

Og så gik turen en søndag ud i København. Jeg kørte selvbevidst og med større og større selvtillid. Det gik godt, indtil vi mødte en anden familie på cykeltur. Her havde knægten "kosteskaf og klodser". Jeg skulle rigtig vise mig og slog et slag med styret, med det resultat at jeg pludselig lå dér..... Fiasko II.

Hvad der blev af den lille røde cykel, ved jeg ikke . Jeg voksede jo fra den og fik andre hjemmeflikkede gamle cykler . Det var under krigen og en ny cykel kunne man bare drømme om, evt. som gave til konfirmationen.

1946

Min mor havde skiftet ægteskab og var nu gift med en politimand. Politiet var udstyret med tjenestecykler. Det var særlige store robuste eksemplarer med fri service fra politiets egne mekanikere. Helge fortalte mange historier

om sine kollegaer på stationen. Bl.a. denne.: En overbetjent så anledning til udrykning på Strøget. Han fandt et lommetørklæde i lommen og med det hævet i den ene arm, udrykkede han på cyklen, medens han klemte med klokken og råbte på passage.

Jeg blev sendt til købmanden, mejeriet eller op på Hvidovrevej, men ofte på gåben. Enkelte gange, hvis det hastede, kunne jeg låne min mors cykel . Det var med formaninger om at køre ordentligt, trække over fortovet, ikke køre mod kantstenen (Det ødelægger hjulet) o.s.v.. Alligevel skete der tit et eller andet med køretøjet, enten en punktering eller kædeskærmen begyndte at larme. Det værste der kunne ske, var et ekset hjul.

Vi havde en bekendt, som var god til at udbedre disse skader.

1949

Så blev jeg konfirmeret. En af gaverne var så en cykel, d.v.s. jeg havde en cykel som jeg fik lov til, ud af mine konfirmationspenge, at regenerere hos en fagmand. I Folehaven lå cykelsmeden, som fik opgaven. Stellet blev ovenlakeret fik nye hjul og et gedebukkestyr, nye skærme og pedaler, oven i købet en dynamolygte og en smart sadel. En Basta-lås fuldendte værket. Nu var jeg godt kørende i den nærmeste fremtid. Mange ture blev det til. Man var jo nået til den alder, hvor man skulle møde andre unge mennesker, især dem af det modsatte køn.

Man havde tjek på, når der var "gøgl" i byen, Damhus-tivoli, ud til stranden, "Neptun", "Mandalay" o.s.v. Ofte gik turen en smut op til Hvidovre Kino, blot for at se, "om der var nogen".

1950

Det var sådan et smut min kammerat foreslog en sommeraften. Problemet var bare, at hans cykel var "ude af drift".

Vi kunne jo gå, eller han kunne gå og jeg køre evt. med ham på stangen. Men sådan noget gør politimandens dreng ikke. Jørgen havde en bedre idé, han var alene hjemme og faderens cykel stod jo dér. Det var en firmacykel med reklame på tværstangen og der var i øvrigt strenge forbud fra faderen om i det hele taget at nærme sig dyret.

Men han var jo ikke hjemme og det var jo bare en sviptur. Jørgen snuppede cyklen og vi hjulede begge op til Kino. Vigerslev Alle og Hvidovregade mødtes dengang i et stort kryds foran biografen. Her, i krydset, racede Jørgen rundt på fars cykel, snart i store cirkler, snart i ottetaller og med fuld fart. Han havde ikke lagt mærke til en Lillebil, som pludseligt holdt der. Og med et vældigt brag kørte han ind i bagsmækken på bilen, forhjulet fortsatte op mod

bilens bagrude og kastede sin rytter af. Jørgen grinede flovt og samlede cyklen op. Forgaflen havde fået et skub og hjulet befandt sig nu en anelse længere inde under styret end oprindeligt planlagt. Man kunne ikke umiddelbart se skaden, men den kunne mærkes når man kørte.

Pladsen foran Hvidovre Kino

Vi kørte hjem, Jørgen lidt slukøret.

Han stillede cyklen på plads, efter vi havde lakeret et par småskrammer og pudset lidt på den.

Jørgens far kom sent hjem den aften, det var noget med en fest og humøret var højt. Om morgenen havde han det som man har det efter en sådan aften og mente derfor, at cyklens nye køreegenskaber, skyldes festen i går. Da han skulle hjem fra arbejdet var helbredet ikke blevet bedre. Først da den underlige svimmelhed holdt sig på cyklen i flere dage undersøgte han fænomenet og opdagede skaden.

Han var heldigvis en mand med humor og kom til at grine af sin egen tåbelighed,så var den hjemme.

1951.

Der var flere måder at komme hjem fra arbejdet på. Vi børn glædede os til at se "Gakgak" manden komme hjem fredag aften.. Han kunne til gengæld ikke lide os unger, var galsindet og skældte ofte ud . Det var vel også grunden til hans øgenavn "Gakgak". Det var nemlig de lyde der kom fra han forlorne tænder, når han skældte ud.

Når han dukkede op på sin cykle for enden af vejen, råbte børnene.: "Nu kommer Gakgak", så fulgte vi interesseret hans usikre færd, fra den ene ende af vejens bredde til den anden og vi jublede når han pløjede ind i en hæk og gik i stå dér..... Så var det at han skældte ud....

Hel humorforladt var manden ikke. Det fortælles, at han fra een af disse ture nu stod i køkkenet og prustede. Konen var lettere ophidset og hvæsed.: "Nå, der er du. Nu har sildene stået her og snerret, den sidste halve time". Gakgak gik hen til komfuret og kiggede olmt på stegepandens indhold. "Skal I snerre af mor ?", var hans kommentar.

1952.

Når man om morgenen kørte ind ad Vigerslev Alle fra Hvidovre, kunne man se mange forskellige udgaver af det cyklende folk. Alle skulle de skynde sig på arbejde. Nogle adstadigt og andre med tidsnød, som gav anledning til klimten med klokken og hasarderede overhalinge.

På **Herrecyklen** var kontormanden eller f.eks. skolelæreren, udstyret med blød hat og frakke. Mappen var spændt omkring tværstangen og hang i sikkerhed dér, mellem sin ejermands roligt pendulerende ben.

Cyklen (Turistcykel) var blank sort og med forkromede fælge og styr.

Et værdigt køretøj og en værdig mand.

Om vinteren var styret forsynet med lammeskindsmuffer, så man kunne styre uden at fryse om fingrene. Sadelen var forsynet med ekstra betræk, der var rullet elegant op på bagkanten . Det var beskyttelse mod skidt og regn, når cyklen skulle stå et sted og vente på sin ejermand. Frakkeskåner var selvfølgelig standart på kontormandens cykel. Hans vigtigste beklædning var jo netop frakken. Et andet vigtigt værktøj var cykelklemmer, til at snøre buksebenene ind, så de ikke blev tilsmudset af den grimme kæde.

En lukket kædekasse (En oliebadskasse) kunne også klare dette problem, men alligevel, cykelklemmer. En fin mand cyklede ikke, han "sikledede".

Cigaretrykning på cykel var vanskeligt, de røg sig selv op og forsvandt som dug for solen. Pibetrykning var at foretrække.

Det var naturligvis kun herrerne, der kom rygende som et lokomotiv.

Damecyklen (Bedstemorcyklen) er et andet kendt medlem af familien.

Den er sortlakeret og forsynet med cykelkurv på styret og uden tværstang.. Nogen smuk åbenbaring er der ikke tale om. Styret sidder højt, sadlen lavt, hvad der giver konstruktionen et skævt udseende. En kvinde skulle jo være sømmelig og sidde værdigt, med rank ryg og frakkens skøder skubbet ind under rumpen. (Mændenes frakkeskøder hang gerne løst ned). Bag på var

ofte monteret en barnestol, der kunne klappes sammen og fungere som bagagebærer. Ofte så man en mor med barn i cykelstolen bagpå og en til foran i en kurvebarnestol, monteret i stedet for cykelkurven, måske gravid og så en taske på styret oven i købet. Så var der læs på damecyklen.

Jeg husker endnu en ældre dame, som ofte passerede forbi derhjemme på vejen. Hun kørte så langsomt at hun var ved at vælte. Lidt sjusket påklædt, gråt tjavset hår og med en frakke, som næsten slæbte hen ad vejen. Kæden knagede og pedalarmen gav et klik på kædeskærmen ved hver omdrejning. Cyklens sadel var ude af syne, forsvundet dybt op i hendes enorme bagdel. En morlille og en cykel, der havde kendt bedre dage.

Så var der **Cykelpigen**. Når det var forår, sprang Cykelpigen ud, hende var der spræl i. Hun kørte på en sportscykel med gedebukkestyr og af en lettere konstruktion end de sædvanlige modeller. Det var vel mere den let påklædte pige end cyklen, der her var blikfanget. Turistreklamen for København, brugte hende som en af byens seværdigheder. Hun kunne tillade sig trafikale brølere uden at påkalde sig andet end godmodige smil og venlige tilråb.

Cyklebudet. Var en historie for sig. Der var bude af mange slags lige fra købmandens bydreng på long-john til Stormagasinerne uniformerede bude i lettere officersantræk. Sidstnævnte kørte på store trehjulede kassecykler, polerede og med påmalet firmanavn på siderne. Den almindelige "svajer" var kendt for sin slagfærdige københavner-sjagon. Undertiden lige fræk nok, men mange gange med et adfærd, der kaldte på smilet. Hans redskab var den kendte budcykel med vinkelladet over det lille forhjul og støttebøjlen. Især under krigen gik der mange anekdoter om disse bude.

Jeg har selv haft æren, at være bud for Krystal-Isværket på Finsensvej. Vi blev antaget hos portneren, der anviste hvilken vogn vi skulle følge. Det var hestevogne, som læsset om natten ventede på at komme ud i byen og forsyne de hungrene værtshuse o. a. med krystalis. Jeg fik udleveret en kasket, et forklæde, en issyl og en long-john, som jeg på daværende tidspunkt aldrig havde behersket. "Du kan øve dig på vej ind til byen", var kuskens kommentar og vel ankommet til Trommesalen, var øvelsen forbi og alvoren begyndt. Vi forsynede Vesterport og omkringliggende værtshuse, kaffebarer og mejerier med dagens is og senere kom Tivoli, Hovedbanegården og dele af Istedgades hoteller og forretninger. Dagen sluttede på Islands Brygge, men så var vognen også fyldt op tre

gange undervejs af en isbil fra Finsensvej. Cyklen blev læsset op på vognens tag og så op at sidde hos kuskens. Hyp, hyp... Hestene kendte selv vejen hjem til stalden. Jeg husker især den første dag, at få læsset cyklen med 6 stænger is, at skulle transportere en glat, våd isblok ind de mærkeligste steder og at skulle beherske den ædle kunst at hakke en blok over i to lige store stykker, det var noget der gav problemer. Men efterhånden gik det helt godt. Man tjente godt som isbud, men det var jo kun i den korte sommersæson.

Min karriere fortsatte hos Kunstnernes sammenslutning "Den Permanente", som lå i Vesterport. Her blev jeg udstyret med den klassiske svajercykel, med en stor kasse på vinkelladet. Jeg havde spidsbukser med lange sorte støvler og uniformsjakke. Sikker et ømt syn!. Min opgave var dagligt at bringe varer ud til de fine fruer i København og Omegn. De havde været inde at handle og fik nu bragt deres mere eller mindre værdifulde kunstgenstande hjem pr. bud. Det værste de kunne købe var lampeskærme. De var for store til at kunne rummes i kassen og måtte derfor anbringes ovenpå. Hvis det blæste en smule, kunne man flere gange jagte den forfløjne skærm, inden man nåede bestemmelsesstedet. Så var det om at rette buerne, få afleveret, og komme afsted igen før reklamationerne. Jeg har en enkelt gang haft den ære at aflevere en pakke på Carlsbergs æresbolig. Det var selveste Niels Bohr der åbnede døren, men jeg var nok ikke den han ventede, for han overtod resten af ekspeditionen til sin hustru. Hun var så venlig at give en hel daler i drikkepenge. Der ville jeg gerne komme igen.

Sent på eftermiddagen var der posttur. Så mødtes diverse cykelbude på postkontoret i Tietgensgade. Der blev slæbt pakker ind konfereret og kvitteret i den sorte postbøg. Der var et løben om hvem, der kom først og hvem, der havde mest ret til at være der, man skulle have særlige evner, hvis man skulle komme derfra uden skrammer i lakken.

At bestige en cykel, havde også sine ritualer.:

En rigtig mand stod på venstre side, med et fast greb i styret. Han kiggede ned og satte venstre fod på pedalen. Med højre fod skubbende han maskine riet i gang og når balancen var opnået svang han elegant højre ben over sadlen og fik kontakt med højre pedal. Nu kunne han sætte sig til rette og øge hastigheden.

En rigtig dame svingede ikke med benet. Hun stod ligeledes på venstre side, men førte højre ben til pedalen, inden om sadlen. Damecyklen var nemlig født uden tværstang, netop for at give plads til denne manøvre. Det var ikke kvindeligt at køre for stærkt. Hun kom altid bagefter, når herskabet kørte tur.

En rigtig dreng tog fat i styret og løb cyklen i gang. Med et ordentligt spring havnede han overskrævs på sadlen. Det hændte at springet blev forfejlet og han læderede de ædlere dele på tværstangen.Det gjorde avs. Det var også drengen der kunne få cyklen til at stalle på baghjulet, spille fodbold på cykel, køre uden hænder, stå stille på cyklen o.m.m.

En rigtig pige..... hun kørte bare. Ingen narrestreger!!

Jah, det var dengang.

At Cyklen stadigvæk eksisterer har vi mange daglige eksempler på. Den er blevet moderniseret. Blevet udstyret med diverse gear, elektronik, der måler hastighed og afstand. Nogle er konstrueret så de kan forcere umuligt terræn i den grad, at fredelige skovgæster ikke kan være sikre på om de møder en kronhjort eller det er en prustende, svedig ung mand på Mountain.bike, der forsøger at slå en eller anden rekord.

Cykelsporten har også leveret den ultra-lette cykel med pladehjul og en rytter, der ligner noget fra en fremmed planet med et oktan i blodet, der tvinger dyret til at præstere endnu mere.

Cyklen er også blevet et status symbol. En nyere undersøgelse har vist at folk af lavere status kommer på deres arbejde i bil, medens yngre veluddannede mennesker, foretrækker cyklen, dels som motionsredskab, dels for at skåne miljøet. Denne sidste bemærkning, kræver en gran salt.

PEH.

NYTÅR 2001

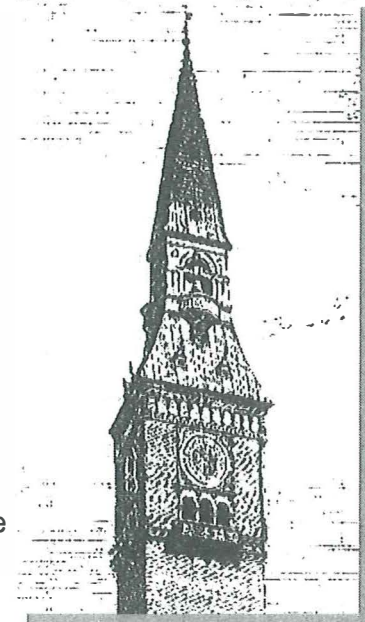
Det præcise nulpunkt for det tyvende århundrede i Danmark, oprandt Mandag d. 31. December 1901 kl.24.00.

Det var også første gang københavnernes blev præsenteret for klokkerne i deres nye rådhus.

Allerede i 1899, hvor året skiftede til 1900, opstod der blandt folket en diskussion om det rigtige tidspunkt for at fejre det nye århundrede. Private havde dengang anmodet om tilladelse til en prøveringning med klokkerne. Sagkundskaben bøjede sig og gav dermed tilladelse til at feste to gange.

Men det korrekte tidspunkt var : Mandag d.31 December 1900 kl.24.00. eller som man også kan udtrykke det.: Tirsdag d.01 Januar 1901 kl.0.00.

Klokkernes præmiere var ellers lidt af en fiasko. En infam spektakel kunne høres helt ud til vore forfædre i Hvidovre og fortalte, at her var der noget som trængte til at blive justeret. Det lykkedes, som vi ved med held, i tiden der fulgte. Klokkernes klang er blevet et kært nationalt symbol. Rådhusklokkerne i København kan altså fejre 100 års jubilæum ved det kommende Nytår og endnu engang melde ud over landet at et århundrede forsvandt og en ny tid kan ventes

Hvidovre Lokalhistoriske Selskab
ønsker sine medlemmer et GODT NYTÅR.

Hvidovre 2030.

Et studiekredsprojekt med overskriften "Hvidovre år 2030", inviterer deltage-re fra Hvidovre til møde i Rytterskolen tre aftener i Januar.

Projektet har tilknytning til "Historien i Gaden" og administreres af "Frit Oplysningsforbund" i Hvidovre.

Baggrunden er Hvidovres første "selvstændige" 100år, som fejres i 2001.

Det var de første 100 år, hvad med fremtiden ?

Konsulent Erik J.M. Pedersen vil præsentere og diskutere fremtidsvisioner, der viser, hvordan Hvidovre kan tænkes at være i år 2030. Studiekredsens arbejde vil blive redigeret og det færdige resultat udstilles forskellige steder i Hvidovre, så borgerne kan kommentere og give deres mening til kende.

Det kan tænkes at en konference i 2030, kan bruge stoffet retrospektivt. Til den tid vil ungdommen af i dag være midaldrene ligesom de midaldrene vil være pensionister. Studiekredsens færdige arbejde vil til den tid være et godt dokument på.:

"Hvad tænkte man om Hvidovres fremtid, dengang i 2001" ?

Møderne afholdes i Rytterskolen
tre onsdage i januar d. 10, 24 og 31....kl.19.00 – 20.50.

Tilmelding skal ske snarest til **FO i Hvidovre på tlf. 3678 8330.**

Projektet udføres i samarbejde med Hvidovre Lokalhistoriske Arkiv.

1747-1777. Hvidovre Kirkebøger. 1778-1799.

Det er nu 7 år siden at Hvidovre Lokalhistoriske Arkiv fik transkriberet og udgivet Hvidovre Sogns ældst bevarede Kirkebog. At "oversætte" de gamle krøllede gotiske bogstaver til forståeligt nudansk, var et kæmpe arbejde, som blev gennemført, med stor dygtighed, af Lilly og Ernst Cortsen. Ægteparret boede dengang i Glostrup, men havde deres aner i Vigerslev og Hvidovre. Bogen blev trykt i 500 eksemplarer og blev modtaget med stor glæde af den kreds af mennesker, som interesserer sig for vor lokale historie.

Bogen dækkede de kirkelige handlinger, dåb, konfirmationer, vielser og begravelser i perioden 1747 – 1777. Den kostede dengang kr. 125,-. Oplaget viste sig at være stort, måske for stort. Arkivet har, nu 7 år efter, stadig et parti af bogen, som gerne skulle ud at virke. Derfor sænkes prisen for restoplaget til kr. 50.-.

Ved en nylig afholdt reception præsenterede arkivet så forsættelsen af Hvidovre Kirkebog, i et mindre oplag og i et billigere udstyr.

Denne gang perioden 1778 – 1799.

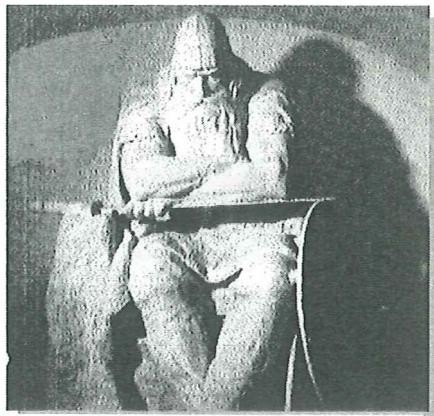
Her er det også Lilly og Ernst Cortsen, der har været på spil. Bogen indeholder interessante oplysninger om Hvidovres bondebefolkning i tiden omkring den store landboreform, "Udskiftningen".

Arkivet har, med det mindre oplag og billigere udstyr, sat prisen til kr.50.- og forventer denne gang, at få hurtigt udsolgt.

PEH.

H.P.Dan og hans værker

Holger Danske

En Moder

Den Lille Hornblæser

Endnu engang "EN MODER"

af P.E.Hansen.

Det kniber med indsamlingen af midler til støbningen af Hans Peder Pedersen-Dan's skulptur "En Moder".

I en tid hvor alting drejer sig om summer i millionklassen, burde det være en smal sag at klare en sum, der andrager ca. kr. 250.000. Hvidovre Kommune har lovet kr. 100.000 af beløbet, men med den betingelse, at resten skaffes privat. Det havde ellers været i alles interesse, at kommunen klarede det hele, ud fra betragtningen, at det færdige resultat under alle omstændigheder bliver kommunens ejendom.

Det er ikke hver dag man får tilbudt et næsten 100-årigt værk fra en kendt kunstner. "Holger Danske" på Kronborg og Carlsbergs elefanter er kendt af alle danske, "Hornblæseren" populær i København, Aarhus er stolt af sin "Ismael", Nyborg af sin kongefigur og Silkeborg af statuen "Michael Drewsen".

Hvidovre kommune burde være stolt over at være indehaver af skulpturen "En Moder".

Her er ikke tale om nogen Henry Heerup eller Robert Jacobsen (al respekt for dem), men derimod om et værk fra dengang "det lignede".

Når der tales om Hvidovrevejs og Hvidovre Torvs forskønnelse, kunne Rytterskolens Have yde sit til dette med et anlæg, der blev prydet af figuren.

Lad os håbe at problemet med finansering af bronzestøberiet finder sin ordning eller bedre....."giv et bidrag".

NB! Det skal bemærkes at der ved udstilling af statuen i februar 1999 blev indsamlet ca. kr. 2.500.

PEH.

Avedøreselskabet

Lokalafdeling af Hvidovre Lokalhistoriske Selskab

Referat af møde i Historie-forum den 24 august 2000 i Avedøre Kirke.

Til mødet var alle fra mødet på Avedøre gamle skole indbudt.
Til stede: Kaj Nilsson, Østergårds, Ottos, Paaskes, Bendt Dencker og Paul Kühle.

Der blev truffet følgende beslutninger:

Historie-forum foregår fremover 4. torsdag i måneden.:

torsdag den 28. september kl. 19.00 Avedøre Kirke.

torsdag den 26. oktober kl. 19.00 på Hvidovre lokalhistoriske arkiv
med Poul Sverriid.

torsdag den 23. november kl. 19.00 Avedøre Kirke.

Vi vil foreslå, at vi betaler for kaffe og brød (kr. 10), så starttilskuddet kan bruges bedre.

Vi vil lægge materialer, billeder og interviews ind på vores plads på hjemmesiden i Avedøre kirke indtil vi får vores egen.

adr. er.: www.avedoere-kirke.dk/sam/selskab.htm

1. Kaj Nilssons hæfte om "Damgården" er nu færdigt og udgives i anledning af 5-års jubilæum på Damgården. De historiske dele kunne komme på hjemmesiden. Indeholder bl.a. et sandt morddrama fra landsbyen. Vedr. "Sibirien", vil Kaj Nilsson samarbejde med Bent Dencker, hvis far var én af de første, der byggede hus dér.

2. Lis og Peter Holmelund går i gang med interviews her efter ferien. Bistand : Erling Groth.

3. Benny Sabroe vil gerne i gang med at beskrive Stationsbyens første tid, de begivenheder og beslutninger, der ligger bag.

4. Der var interesse for at få samlet Jubilæumsskrifter og udgivelser fra grundejerforeningerne i Avedøre.

5. Paul Kühle.

6. Bent Østergård havde kopier af billeder taget af Avedørestuen inden den blev nedtaget og nu ligger på lager i Brede. Man drøftede muligheden for engang at få den stillet op i Avedøre. Men den skulle være i dårlig stand så det er ikke realistisk med mindre man har en million eller mere. Hvis man lånte de originale fotos kunne man måske lave en computer udgave af disse billeder. Bent Østergård undersøger muligheden af at låne disse fotos.

7. Vi snakkede om det fremtidige projekt med Flyvepladsen om hvornår der sker noget der og hvad.

8. Historien om Avedøre-bussen vil være interessant.

9. Vedlagt, Avedøre Sogns og Kirkes historie fra ca. 1950-1975, skrevet af Th. Bødker Knudsen, der var formand for det første menighedsråd i Avedøre.

Med venlig hilsen Paul Kühle.

Beklagelse..

Jeg har modtaget en reaktion på inseratet i sidste nummer af dette blad : "En Faderskabssag for 200 år siden". Et medlem af bestyrelsen for "Slægtshistorisk forening for Storkøbenhavn" bebrejder mig, at jeg ikke har nævnt kilden til min artikel, selvom jeg ellers tydeligt bemærker.:

Redigeret af PEH efter oplæg af Minna Sørensen.

Sagen er den, at jeg fik en fotokopi med historien af en mig ukendt mand, på et af selskabets møder. Han mente at det var "noget" for bladet og det måtte jeg bekræfte. Jeg kendte historien i forvejen, fra vort lokalhistoriske arkiv, hvor hele sagen beror, men faldt for fristelsen til at bringe kopien i vort blad i let redigeret form.

Bebrejdelsen går på, at jeg ikke har nævnt de københavnske slægtsforskeres blad : "Slægt & Stavn". Det var nemlig her at artiklen var "født".

**Jeg beklager, jeg vidste det ikke, jeg kendte ikke bladet .
Undskyld !**

Lokalhistorie er som bekendt hændelser fra fortiden og vedgår os alle. Med den store interesse, der vises, kan det ikke undgås, at flere får fat i den samme historie og bruger kræfter, som kunne koordineres bedre. Det primære er dog, at det drives som en hobby.

Vi forsker af lyst og ikke bitter nød.

Jeg har for øvrigt selv været "offer" indtil flere gange for sådanne tilfælde. Det er ærgerligt, at bruge ressourcer på et oplæg og så blive citeret uden kildeangivelse.....

PEH.

Hvidovre Lokalhistoriske Selskab bliver ofte udsat for ekstreme henvendelser. Således modtog vi fornylig et venligt brev fra Amagerland Sportsrideklub, som skulle holde et stævne. De spurgte om vi kunne hjælpe med at opstalde et par heste under dette stævne?. Når vi boede i en "Rytterskole", havde vi måske et par ekstra pladser til de prægtige dyr.Forståeligt nok !